УДК 821.133.1.09-21Расін:811.133.1'38:811.133.1'342.7
DOI https://doi.org/10.24919/2308-4863/104-30

Катерина ТОВСТОНОГ,
студентка І курсу магістратури
Навчально-наукового інституту філології
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
(Київ, Україна) katerinatovstonog@gmail.com

Олена СОБОЛЄВА,
orcid.org/0000-0002-2841-8754
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри романської філології
Навчально-наукового інституту філології
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
(Київ, Україна) o.sobolieva@knu.ua

ЗВУКОВА ПОЕТИКА ПЕРСОНАЖА: КОНЦЕПТ ФОНЕТИЧНОЇ МАСКИ У ТРАГЕДІЯХ ЖАНА РАСІНА

Статтю присвячено дослідженню алітерації та асонансу як засобів творення й диференціації персонажів у трагедіях Жана Расіна, а також проблемі відтворення цих фоностилістичних фігур у художньому перекладі. Актуальність дослідження зумовлена недостатньою розробленістю проблеми взаємозв'язку звукопису та характеротворення в драматургії, а також відсутністю українських перекладів значної частини творчого доробку автора. Метою статті є концептуалізація поняття фонетичної маски персонажа, аналіз особливостей фонетичної інверсії та фонетичного зближення, а також визначення підходу до перекладу фоностилістичних фігур з урахуванням функціонального навантаження звукових засобів на матеріалі трагедій «Phèdre», «Andromaque», «Britannicus», «Mithridate» та «Bérénice».

Наукова новизна статті полягає в концептуалізації поняття фонетичної маски персонажа та визначенні механізмів її функціонування в драматургічному тексті. Встановлено, що фонетична маска має контекстуальний характер: функціональне значення певної фонеми визначається не лише її акустико-фонетичними властивостями, а й особливостями мовлення конкретного персонажа та комунікативною ситуацією. На матеріалі трагедії «Федра» виявлено різний ступінь стабільності фонетичної маски персонажів – від відносно сталої (Іпполіт) до динамічно трансформованої (Федра) та інструментальної (Енона). Виокремлено та визначено поняття фонетичної інверсії – тимчасового звернення персонажа до фонетичних моделей, характерних для його опонента, – та фонетичного зближення – поступового наближення звукових моделей мовлення різних персонажів.

На матеріалі авторських перекладів фрагментів трагедії «Андромаха» продемонстровано перекладацькі трансформації, що дають змогу зберегти функціональне навантаження фонетичної маски в цільовому тексті, зокрема синонімічну заміну, часткову компенсацію звукопису та зміну порядку слів.

Ключові слова: *алітерація, асонанс, фонетична маска персонажа, звукопис, фонетична інверсія, фонетичне зближення.*

Kateryna TOVSTONOH,
first-year master's student
Educational and Scientific institute of Philology of Taras Shevchenko National University of Kyiv
(Kyiv, Ukraine) katerinatovstonog@gmail.com

Olena SOBOLIEVA,
orcid.org/0000-0002-2841-8754
PhD in Philology,
Associate Professor at the Department of Romance Philology
Educational and Scientific institute of Philology of Taras Shevchenko National University of Kyiv
(Kyiv, Ukraine) o.sobolieva@knu.ua

SOUND POETICS AND CHARACTER CONSTRUCTION: THE CONCEPT OF THE PHONETIC MASK IN JEAN RACINE'S TRAGEDIES

The article examines alliteration and assonance as means of creating and differentiating characters in Jean Racine's tragedies, as well as the challenges involved in rendering these phonostylistic figures in literary translation. The relevance

of the study stems from the insufficiently developed understanding of the relationship between sound patterning and character construction in drama, as well as from the absence of Ukrainian translations of a substantial part of the author's oeuvre. The article aims to conceptualize the notion of the character's phonetic mask, analyze the specific features of phonetic inversion and phonetic convergence, and identify an approach to translating phonostylistic figures with due regard to the functional load of sound devices, based on the tragedies Phèdre, Andromaque, Britannicus, Mithridate, and Bérénice.

The scholarly novelty of the article lies in the conceptualization of the notion of the character's phonetic mask and the identification of the mechanisms underlying its functioning in dramatic discourse. It is established that the phonetic mask is context-dependent: the functional significance of a particular phoneme is determined not only by its acoustic and phonetic properties but also by the speech patterns of a particular character and the communicative situation. The analysis of Phèdre reveals different degrees of stability in the characters' phonetic masks, ranging from a relatively stable mask (Hippolyte) to a dynamically transformed one (Phèdre) and an instrumental one (Œnone). The notions of phonetic inversion, defined as a character's temporary adoption of phonetic patterns characteristic of an opponent, and phonetic convergence, understood as the gradual approximation of the speech sound patterns of different characters, are identified and defined.An analysis of the author's translations of selected fragments from Andromaque demonstrates translation transformations that make it possible to preserve the functional load of the phonetic mask in the target text, including synonymic substitution, partial compensation of sound patterning, and word-order change.

Key words: *alliteration, assonance, character's phonetic mask, sound patterning, phonetic inversion, phonetic convergence.*

Постановка проблеми. Досліджуючи творчий доробок видатного драматурга французької доби класицизму Жана Расіна, літературознавці здебільшого розглядають його поетику на лексичному, синтаксичному та риторичному рівнях. При цьому фонетичний аспект його творчості залишається без належної уваги. Використання автором таких фоностилістичних фігур як алітерація та асонанс відіграє не лише орнаментальну функцію, а й символічну і більше того характеротворчу. Аналіз алітерації та асонансу в п'яти трагедіях Расіна засвідчив, що мовлення окремих персонажів характеризується стійкою тенденцією до повторення певних фонем, функціонально-символічне значення яких пов'язане з їхніми характерологічними особливостями. Зміни у використанні цих фонем відображають динаміку психологічного стану, характеру та світогляду персонажів упродовж розвитку дії. Це дає підстави розглядати адекватне відтворення фоностилістичних фігур як важливу умову збереження характеротворчого потенціалу оригіналу в перекладі. Відтак постає необхідність осмислення звукопису як засобу характеротворення та визначення перекладацького підходу, який ураховував би цей рівень поетичної організації драматургічного тексту.

Аналіз досліджень. Проблему фонетичної організації художнього мовлення розглянуто в працях із фоностилістики (Pillot-Loiseau, Schweitzer, 2020) та фонетичного символізму, що обґрунтовують стійкий зв'язок звукової форми з емоційним і образним значенням (Sapir, 1929; Hinton, Nichols, Ohala, 1994). У французькому літературознавстві питання звукової організації художнього тексту порушено в дослідженнях Мешонніка (Meschonnic, 1982) та Женетта (Genette, 1972), а мовлення персонажів Расіна докладно проаналізовано Р. Бартом (Barthes, 1963). Проблеми перекладу фоностилістичних фігур висвітлено в роботах С. Лафі (Lhafi, 2016), Дж. Альбрехта (Albrecht, Métrich, 2016) та К. Норд (Nord, 1991), які наголошують на складності відтворення «акустичного образу» тексту в перекладі. Водночас мовна характеристика персонажа традиційно спирається на лексичний і синтаксичний рівні (Leech, Short, 2007), а фонетичний компонент образу персонажа окремо не теоретизувався, що й зумовлює потребу введення поняття фонетичної маски персонажа, яке об'єднує напрацювання фоностилістики, дискурсивного аналізу – зокрема концепцію дискурсивного етосу Д. Меньоно (Maingueneau, 2014) – та перекладознавства.

Мета статті – концептуалізувати поняття фонетичної маски персонажа, проаналізувати явища фонетичної інверсії та фонетичного зближення на матеріалі трагедій Жана Расіна, а також визначити підхід до перекладу фоностилістичних фігур з урахуванням функціонального навантаження фонетичної маски персонажа.

Виклад основного матеріалу. У сучасному дискурс-аналізі мовлення персонажа розглядають не лише як засіб передачі інформації, а й як механізм конструювання його образу. Д. Маньйоно, розробляючи концепцію дискурсивного етосу (ethos discursif), розрізняє заявлений етос (ethos dit) – те, що мовець прямо повідомляє про себе, і показаний етос (ethos montré) – те, що проступає крізь сам спосіб мовлення незалежно від намірів мовця (Maingueneau, 2014: 3–7). Саме показаний етос конструює мовця як певну

фігуру в уяві реципієнта: «спосіб мовлення передбачає спосіб буття» (Maingueneau, 2014: 5). Це положення дозволяє розглядати персонажа як дискурсивну конструкцію, що формується передусім через його мовлення, і корелює з поняттям ідіолекту – індивідуальної мовної системи окремого мовця (Crystal, 2008: 245). Дослідження із фоностилістики доводять, що звуки та їх повторення здатні передавати символічні значення та брати участь у побудові образу персонажа (Sapir, 1929: 225). Це дає підстави розширити поняття мовної маски персонажа, включивши фонетичний компонент, і сформулювати поняття фонетичної маски персонажа як системи домінуючих фонем у мовленні персонажа, що відображає його психологічний стан, характер і динаміку розвитку. Фонетична маска не є випадковим вживанням фонетичних фігур: це цілісна динамічна система, якій притаманні три ключові властивості, підтверджені аналізом трагедій Расіна: динамічність (можливість зміни патернів у кульмінаційних та драматичних моментах), контекстуальність (одна й та сама фонема здатна створювати різні ефекти залежно від ситуації та мовця) та функціональність (вона бере участь у створенні смислу, образів персонажів та драматичного конфлікту).

Оскільки фонетична маска є динамічною системою, у кульмінаційних моментах персонажі можуть тимчасово відходити від власної звукової моделі та набувати рис фонетичної інверсії або фонетичного зближення. Фонетична інверсія полягає в тимчасовому зверненні персонажа до фонем, притаманних його опонентові; найпоказовішим прикладом слугує трагедія «Андромаха», де Андромаха й Герміона в моменти психологічного зламу тимчасово «обмінюються» домінантними фонемами, що підкреслює прихований зв'язок і водночас контраст між героїнями. Фонетичне зближення, на відміну від інверсії, є поступовим і взаємним процесом: звукові моделі різних персонажів поволі наближаються одна до одної. Це явище найвиразніше простежується в трагедії «Береніка». У мовленні Тіта переважає світла й чиста фонема /i/: «Mais **i**l ne s'ag**i**t plus de v**i**vre, **i**l faut régner» (Racine, 2001: 86), тоді як мовлення Береніки тяжіє до темних закритих голосних: «Eh bien ! régnez, cr**u**el, c**o**ntentez v**o**tre gl**oi**re» (Racine, 2001: 87). Проте вже в наступній репліці героїні світлі й темні голосні поєднуються: «Eh b**i**en, Seigneur, eh b**i**en ! qu'en peut-**i**l arr**i**ver ? V**oy**ez-v**ou**s les R**o**mains prêts à se s**ou**lever ?» (Racine, 2001: 89) – звукові системи двох персонажів «зливаються», що підкреслює не боротьбу, а спільність внутрішнього переживання. Явища інверсії та зближення доводять, що фонетична маска – не статична характеристика, а система, здатна відображати зміну взаємин між персонажами й розвиток драматичного конфлікту.

Аналіз трагедії «Федра» демонструє системний характер фонетичних масок і різний ступінь їхньої стабільності. Мовлення Іполіта характеризується стійким домінуванням фонеми /r/, яка функціонує як маркер внутрішньої напруги, сили та морального обов'язку: «Che**r** Thé**r**amène, a**rr**ête ; et **r**especte Thésée» (Racine, 2000: 30). На відміну від інших персонажів, у мовленні Іполіта цей звук не має руйнівного значення, а пов'язується зі стриманістю й дисципліною: «Thé**r**amène, fuyons. Ma su**rpr**ise est ext**r**ême» (Racine, 2000: 70). Фонема /r/ у деяких реплі-ках поєднується із сонорними /l/ і /m/, що передає внутрішній конфлікт героя між почуттям і обов'язком: у моменти емоційної нестабільності посилюється /m/ («**M**on arc, **m**es javelots, **m**on char, tout **m**'i**m**portune», Racine, 2000: 59), а в розмовах з Арісією з'являється м'якіша /l/ («Je vous **l**aisse aussi **l**ibre et p**l**us **l**ibre que moi», Racine, 2000: 56). Отже, фонетична маска Іполіта залишається відносно стабільною протягом усього твору, лише частково модифікуючись у моменти напруження, що свідчить про сталість його характеру. Фонетична маска Федри, навпаки, є високодинамічною й корелює з розвитком образу героїні: від прихованого страждання до емоційного вибуху. До зізнання Іполітові в почуттях героїня майже не вдається до алітерації на /r/, натомість переважають вибухове глухе /p/, сонорні та свистячі звуки: «N'a**ll**ons **p**oint **pl**us avant» (Racine, 2000: 38); «Grâces au cie**l**, **m**es **m**ains ne sont point cri**m**ine**ll**es» (Racine, 2000: 42). Після відмови Іполіта мовлення Федри стрімко переходить до різкої, руйнівної /r/: «Mais un sec**r**et **r**emo**r**ds agite mes esp**r**its» (Racine, 2000: 63); «Et moi, t**r**iste **r**ebut de la natu**r**e entiè**r**e» (Racine, 2000: 100) – алітерація на /r/ тут сигналізує про втрату контролю та емоційний зрив. Показово, що та сама фонема /r/, яка в мовленні Іполіта пов'язана зі стриманою силою, у мовленні Федри набуває значення пристрасті й руйнівної емоційності, що підтверджує контекстуальний характер фонетичної маски. Третій персонаж – Енона – демонструє інший, інструментальний тип фонетичної маски: домінантна фонема /v/, фрикативна й акустично плавна, створює ефект наполегливого психологічного впливу на співрозмовницю: «**V**ous **v**ouliez **v**ous montrer et re**v**oir la lumière» (Racine,

2000: 39); «J'aime à **v**ous **v**oir frémir à ce funeste nom» (Racine, 2000: 41). На відміну від Федри, мовлення Енони спрямоване не на вираження внутрішнього стану, а на маніпулятивний вплив на інших персонажів, що відповідає її ролі посередниці. Отже, зіставлення трьох фонетичних масок трагедії «Федра» – стабільної (Іпполіт), трансформаційної (Федра) й інструментальної (Енона) – підтверджує, що алітерація та асонанс у трагедіях Расіна виконують не лише естетичну, а й характеротворчу функцію.

На основі проведеного аналізу визначено послідовність основних етапів перекладу фоностилістичних фігур. Перший етап – виявлення алітерацій і асонансів та визначення їхньої частотності й позиції в репліках персонажа. Другий етап – з'ясування функції звукопису: чи корелює він із фонетичною маскою персонажа, чи виконує суто декоративно-ритмічну роль; якщо звуковий повтор бере участь у творенні образу, перекладач визначає домінантну фонему та її символічне значення в конкретному контексті, оскільки та сама фонема в мовленні різних персонажів може виконувати різні функції. Третій етап – вибір перекладацької стратегії: збереження аналогічної алітерації, часткова компенсація звукопису в іншій частині рядка, синонімічна заміна слів заради збереження домінантної фонеми, зміна порядку слів або перенесення акценту із точної фонетичної відповідності на загальний акустичний ефект. Якщо фонетичний повтор не виконує функції формування фонетичної маски персонажа, його відтворення допускає більшу міру перекладацької свободи.

Запропонований алгоритм апробовано на матеріалі авторських перекладів фрагментів трагедії «Андромаха». У двовірші Герміони, побудованому на повторі ніжних і тужливих фонем /m/ та /l/ (Racine, 2017: 140):

Muet à **m**es soupirs, / tranqui**ll**e à **m**es a**l**ar**m**es,
Semblait-i**l** seu**l**ement / qu'i**l** eût part à **m**es **l**ar**m**es?

– запропоновано переклад, який зберігає обидві домінантні фонеми, хоч і в дещо іншому лексичному наповненні. Заради збереження алітерації «tranquille» («спокійний») перекладено як «мовчущий» (утрачає /l/, але набуває /m/), а «larmes» («сльози») передано як «смуток», аби зберегти ритміку александрійського вірша:

Ні**м**ий до **м**ого пл**а**чу, / **м**овчущий до печа**л**і,
Він поділяв **м**ій с**м**уток / **л**ише в **м**оїй уяві?

У репліці Пірра, побудованій на щільній алітерації /r/ (Racine, 2017: 167):

Mais cet amou**r** l'empo**r**te,/ et pa**r** un coup funeste,
And**r**omaque m'a**rr**ache / un cœu**r** qu'elle déteste.
L'un pa**r** l'aut**r**e ent**r**aînés,/ nous cou**r**ons à l'autel
Nous ju**r**er malg**r**é nous/ un amou**r** immo**r**tel.

Любов пе**р**емагає, / й один уда**р** сме**р**тельний
Все се**р**це ви**р**иває / з г**р**удей моїх пекельних –
Це Анд**р**омахи лють, / і **р**азом під вінець
Ми **р**вемося, щоб ство**р**дити / кохання накінець.

Перекладено зі збереженням тієї самої домінантної фонеми, хоча й ціною зміни синтаксичної позиції агента дії та часткового опущення частини рядка. Синонімічна заміна «courons» (біжимо) на «рвемося» та «jurer» (поклястися) на «ствердити» дозволила зберегти алітерацію там, де буквальний переклад її б зруйнував. Аналіз перекладацьких рішень засвідчує, що ключовим критерієм перекладацького рішення є не точна кількість повторів звуків, а збереження символічного навантаження домінантної фонеми в межах фонетичної маски персонажа.

Висновки. Проведений аналіз засвідчив, що алітерація й асонанс у трагедіях Жана Расіна виконують не лише естетичну, а й характеротворчу функцію. У межах дослідження концептуалізовано поняття фонетичної маски персонажа як системи домінантних фонем у його мовленні, пов'язаної з психологічним станом, характером і динамікою розвитку персонажа. Встановлено контекстуальну зумовленість, динамічність і функціональну варіативність фонетичної маски. На матеріалі трагедії «Федра» виявлено різний ступінь стабільності фонетичної маски персонажів – від відносно сталої (Іпполіт) до динамічно трансформованої (Федра) та інструментальної (Енона). Виокремлено поняття фонетичної інверсії та фонетичного зближення як засобів опису динаміки фонетичних моделей персонажного мовлення, що дають змогу простежити приховані зв'язки між персонажами та характер їхньої взаємодії (на матеріалі трагедій «Андромаха» та «Береніка»). Запропонований алгоритм перекладу фоностилістичних фігур, що передбачає виявлення фонетичного повтору, визначення його функції та вибір відповідної перекладацької стратегії, апробовано на матеріалі авторських перекладів фрагментів трагедії «Андромаха». Встановлено, що визначальним критерієм перекладацької адекватності є не буквальне відтворення кількості фонетичних повторів, а збереження їхнього функціонального та символічного навантаження, зокрема ролі домінантної фонеми у формуванні фонетичної маски персонажа. Збереження цього ефекту забезпечується такими перекладацькими трансформаціями, як синонімічна заміна, часткова компенсація звукопису та зміна порядку слів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Albrecht J., Métrich R. (dir.). Manuel de traductologie. Berlin ; Boston : Walter de Gruyter, 2016. 789 p.
2. Barthes R. Sur Racine. Paris : Éditions du Seuil, 1963. 181 p.
3. Crystal D. A Dictionary of Linguistics and Phonetics. 6th ed. Oxford : Blackwell Publishing, 2008. 529 p.
4. Genette G. Figures III. Paris : Éditions du Seuil, 1972. 285 p.
5. Hinton L., Nichols J., Ohala J. Sound Symbolism. Cambridge : Cambridge University Press, 1994. 490 p.
6. Leech G., Short M. Style in Fiction : A Linguistic Introduction to English Fictional Prose. 2nd ed. Harlow : Pearson Education, 2007. 404 p.
7. Lhafi S. Phonétique, phonologie et traduction ou : Quand le signifiant devient signifié. Manuel de traductologie / dir. J. Albrecht, R. Métrich. Berlin ; Boston : Walter de Gruyter, 2016. P. 169–184.
8. Maingueneau D. Ethos, scénographie, incorporation. Itinéraires. 2014. URL: https://journals.openedition.org/itineraires/3000 (дата звернення: 19.03.2026).
9. Meschonnic H. Critique du rythme : Anthropologie historique du langage. Lagrasse : Verdier, 1982. 714 p.
10. Nord C. Text Analysis in Translation : Theory, Methodology, and Didactic Application of a Model for Translation-Oriented Text Analysis. Amsterdam ; New York : Rodopi, 1991. 250 p.
11. Pillot-Loiseau C., Schweitzer C. Allitérations, assonances et figuralismes : de leur histoire à leur utilisation en phonétique du FLE. Corela. 2020. HS-30. URL: OpenEdition Journals (дата звернення: 19.04.2024).
12. Sapir E. A Study in Phonetic Symbolism. Journal of Experimental Psychology. 1929. Vol. 12. No. 3. P. 225–239.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ ІЛЮСТРОВАНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Racine J. Andromaque. Paris : Belin Gallimard, 2017. 192 p.
2. Racine J. Bérénice. Paris : Gallimard, 2001. 160 p.
3. Racine J. Britannicus. Paris : Nouveaux Classiques Larousse, 1990. 160 p.
4. Racine J. Mithridate. Paris : Bordas, 1965. 176 p.
5. Racine J. Phèdre. Paris : Folio Classique, 2000. 192 p.

REFERENCES

1. Albrecht J., Métrich R. (eds.) (2016) *Manuel de traductologie* [Handbook of Translation Studies]. Berlin ; Boston : Walter de Gruyter, 789 p. [in French].
2. Barthes R. (1963) *Sur Racine* [On Racine]. Paris : Éditions du Seuil, 181 p. [in French].
3. Crystal D. (2008) *A Dictionary of Linguistics and Phonetics*. 6th ed. Oxford : Blackwell Publishing, 529 p.
4. Genette G. (1972) *Figures III*. [Figures III]. Paris : Éditions du Seuil, 285 p. [in French].
5. Hinton L., Nichols J., Ohala J. (1994) *Sound Symbolism*. Cambridge : Cambridge University Press, 490 p.
6. Leech G., Short M. (2007) *Style in Fiction: A Linguistic Introduction to English Fictional Prose*. 2nd ed. Harlow : Pearson Education, 404 p.
7. Lhafi S. (2016) *Phonétique, phonologie et traduction ou : Quand le signifiant devient signifié* [Phonetics, Phonology and Translation, or: When the Signifier Becomes the Signified]. In: *Manuel de traductologie* / ed. by J. Albrecht, R. Métrich. Berlin ; Boston : Walter de Gruyter, pp. 169–184. [in French].
8. Maingueneau D. (2014) *Ethos, scénographie, incorporation* [Ethos, Staging, Incorporation]. *Itinéraires* [online journal]. URL: https://journals.openedition.org/itineraires/3000 (accessed: 19.03.2026). [in French].
9. Meschonnic H. (1982) *Critique du rythme : Anthropologie historique du langage* [Critique of Rhythm: A Historical Anthropology of Language]. Lagrasse : Verdier, 714 p. [in French].
10. Nord C. (1991) *Text Analysis in Translation: Theory, Methodology, and Didactic Application of a Model for Translation-Oriented Text Analysis*. Amsterdam ; New York : Rodopi, 250 p.
11. Pillot-Loiseau C., Schweitzer C. (2020) *Allitérations, assonances et figuralismes : de leur histoire à leur utilisation en phonétique du FLE* [Alliterations, Assonances and Figuralisms: From Their History to Their Use in the Phonetics of French as a Foreign Language]. *Corela*, HS-30. [in French].
12. Sapir E. (1929) *A Study in Phonetic Symbolism*. *Journal of Experimental Psychology*, 12(3), pp. 225–239.

SOURCES OF ILLUSTRATIVE MATERIAL

1. Racine J. (2017) *Andromaque* [Andromache]. Paris : Belin Gallimard, 192 p. [in French].
2. Racine J. (2001) *Bérénice* [Berenice]. Paris : Gallimard, 160 p. [in French].
3. Racine J. (1990) *Britannicus* [Britannicus]. Paris : Nouveaux Classiques Larousse, 160 p. [in French].
4. Racine J. (1965) *Mithridate* [Mithridates]. Paris : Bordas, 176 p. [in French].
5. Racine J. (2000) *Phèdre* [Phaedra]. Paris : Folio Classique, 192 p. [in French].

Дата першого надходження статті до видання: 17.09.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 09.10.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 30.10.2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)